

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **ROYAL CROWN DATABANK, s. r. o.**
sídlem Prokopova 156/11, 130 00 Praha 3,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2016, č. j. MSK 11634/2016, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou dne 30. 9. 2016 v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo

Shodu s prvopisem potvrzuje

odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností ze dne 8. 12. 2015, č. j. SMO/438147/15/DSČ/Klu, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

2. Podaná žaloba se týká dvou skutků, a to skutku ze dne 4. 12. 2014 (dále jen „skutek č. 1“) a ze dne 14. 8. 2014 (dále jen „skutek č. 2“). Ke skutku č. 1 žalobce namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, měl se alespoň pokusit oznámeného řidiče předvolat k podání vysvětlení, navíc nic nebránilo předvolat žalobce jako provozovatele vozidla k vysvětlení. Správní orgán navíc nijak neprokázal, že by se řidič vozidla a dopustil přestupku tím, že stál mimo označené parkoviště, když tato skutečnost není zřejmá ani z fotografií, které jsou součástí spisu.
3. Ke skutku č. 2 žalobce podotkl, že postup správního orgánu byl nedostatečný i v tomto případě; je logické, že pokud má společnost odlišná od žalobce vozidlo v pronájmu a vozidlo řídí více řidičů, nebude provozovatel znát totožnost řidiče. Správní orgán měl trvat na podání vysvětlení touto společností. Dle žalobce je správní delikt již promlčen, když správní řád ani silniční zákon nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla, resp. správní orgán vycházel ze znění § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, které v době spáchání správního deliktu nestanovovalo prekluzivní lhůtu.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ke skutku č. 1 uvedl, že označeným řidičem byl L. Y., přičemž k této osobě je žalovanému z jiných řízení známo, že v období blízce předcházejícímu oznámení o osobě řidiče byly této osobě v jiných řízeních doručovány zásilky, které se vrátily zpět z důvodu, že adresát je na uvedené adrese neznámý s tím, že dle sdělení cizinecké policie se uvedená osoba nacházela na území ČR naposledy dne 18. 10. 2011; správní orgán tedy učinil zcela podložený a přezkoumatelný závěr, že oznámení žalobce o osobě řidiče je zjevnou procesní obstrukcí a nebylo tedy nutné uvedenou osobu vyzývat k podání vysvětlení. Co se týče prokázání spáchání jednání, z fotografií je zcela zjevné, že místo, na kterém stojí vozidlo žalobce, není označeno svislou ani vodorovnou značkou označující parkoviště. Úřední záznam strážníka městské policie nebyl použit jako důkaz sám o sobě, ale ve spojení s fotodokumentací. Ke skutku č. 2 má žalovaný za to, že pokud byla doručena výzva k podání vysvětlení společnosti, která měla mít vozidlo v pronájmu, přičemž tato společnost se s výzvou správního orgánu seznámila (oprávněná osoba se přihlásila do datové schránky) a na výzvu nereagovala, přesáhly by další úkony rámec nezbytných kroků. Co se týče námitky uplynutí prekluzivní lhůty, uvedl žalovaný, že délka a běh této lhůty je upraven v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, podle kterého odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a v závěru vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Usnesením č. j. 22 A 142/2016-18 ze dne 15. 1. 2018 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeném u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

6. Uvedené řízení bylo skončeno Nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto bylo dne 31. 5. 2018 podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů usnesením rozhodnuto, že se v řízení pokračuje.
7. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Ve věci u podepsaného soudu proběhlo dne 25. 7. 2018 ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili a soud tak jednal v jejich nepřítomnosti.
9. Ze správních spisů soud ke skutku č. 1 zjistil, že hlídkou Městské policie Ostrava, bylo zjištěno, že dne 14. 8. 2014 v době od 12:50 do 13:05 hodin porušil blíže nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Přívozká 5 nerespektoval svislou dopravní značku „IP 12“ – „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou – „Stání pro držitele parkovací karty R, A Po-Pá 7-20 hod., So 8-15 hod.“ a uvedené vozidlo ponechal v její působnosti. Správní orgán prvního stupně po oznámení spáchání přestupku podle záznamů v centrálním registru vozidel zjistil, že žalobce je provozovatelem výše uvedeného motorového vozidla, přičemž totožnost řidiče mu nebyla známa a ani nebyla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Prvostupňový správní orgán tedy ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval žalobce, jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené peněžitě částky, jelikož výše popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a uvedený přestupek lze projednat v blokovém řízení.
10. Na uvedenou výzvu žalobce sdělil, že vůz měla od žalobce v době spáchání přestupku zapůjčena společnost N&F Marketing Division South, s. r. o. Správní orgán prvního stupně následně vyzval dne 12. 3. 2015 uvedenou společnost, aby ve stanovené lhůtě sdělila skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče; uvedená výzva byla této společnosti doručena dne 17. 3. 2015, kdy se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba. Uvedená společnost však na výzvu nijak nereagovala. Správní orgán prvního stupně tedy dne 29. 4. 2015 odložil věc podezření ze spáchání přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též jen „zákon o přestupcích“) a téhož dne vydal Příkaz, kterým rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu jednáním popsaným v bodě [9] tohoto rozsudku a uložil mu pokutu; proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Správní orgán prvního stupně následně po zjištění, že pro vozidlo RZ X, ani pro žalobce nebyla pro rok 2015 ani v minulosti vydána parkovací karta R, A, vydal dne 20. 7. 2015 rozhodnutí, které však bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 10. 2015 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání, neboť podle žalovaného měl být skutek č. 1 projednán společně se skutkem č. 2 ve společném řízení.
11. Ve vztahu ke skutku č. 2 soud ze správních spisů zjistil, že hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 4. 12. 2014 v době od 18:30 do 18:45 hodin porušil blíže nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Čs. Legií 5 nerespektoval svislou dopravní značku „IP 25a“ – zóna s dopravním omezením – zákaz stání s dodatkem „stání povoleno pouze na

vyhrazených parkovištích“ a uvedené vozidlo ponechal v její působnosti. Správní orgán prvního stupně po oznámení spáchání přestupku podle záznamů v centrálním registru vozidel zjistil, že žalobce je provozovatelem výše uvedeného motorového vozidla, přičemž totožnost řidiče mu nebyla známa a ani nebyla zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Prvostupňový správní orgán tedy ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval žalobce, jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené peněžitě částky, jelikož výše popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a uvedený přestupek lze projednat v blokovém řízení.

12. Na tuto výzvu žalobce sdělil, že vozidlo řídil v předmětné době pan L. Y., nar. X., bytem P. 15, P. 1. K této osobě provedl správní orgán prvního stupně šetření, ze kterého vyplynulo, že u téhož správního orgánu byly uvedené osobě na adresu P. 15, P.1 doručovány dne 9. 1. 2015 a 28. 4. 2015 základy, které se vrátily jako nedoručené, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý. Nadto, ze sdělení PČR – odboru cizinecké policie ze dne 24. 4. 2015 bylo zjištěno, že uvedená osoba není evidována jako cizinec k žádnému pobytu na území ČR, přičemž dne 18. 11. 2011 měla uvedená osoba vycestovat z území ČR přes hraniční přechod Praha – Ruzyně. Poté správní orgán prvního stupně odložil věc podezření přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, když dospěl k závěru, že uvedená osoba je opakovaně označována za řidiče vozidla a jedná se o obstrukční jednání ze strany zástupce žalobce. Poté vydal správní orgán prvního stupně Příkaz, kterým rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu jednáním popsaným v bodě [11] tohoto rozsudku a uložil mu pokutu; proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 8. 9. 2015 rozhodnutí, které však bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 10. 2015 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání, neboť podle žalovaného měl být skutek č. 2 projednán společně se skutkem č. 1 ve společném řízení.
13. V návaznosti na to správní orgán prvního stupně nařídil ve věci projednání skutku č. 1 i č. 2 na 1. 12. 2015 ústní jednání a dne 8. 12. 2015 rozhodl, že se žalobce v souvislosti s uvedenými skutky dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a úhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
14. Dne 1. 8. 2016 rozhodl k odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím. Uvedl, že správní orgán ve vztahu k oběma skutkům učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče předmětného vozidla. Co se týče skutku č. 1, z fotodokumentace, která je součástí spisu je zjevné, že vozidlo stojí v působnosti svislého dopravního značení IP 12, shodně i v působnosti značení vodorovného. Bylo navíc zjištěno, že k předmětnému vozidlu nebyla žádná parkovací karta R, A vydána. Porušení pravidel silničního provozu u skutku č. 2 bylo prokázáno zejména fotodokumentací ve spojení s úředním záznamem strážníka městské policie a mapou „Zóny s regulací statické dopravy – parkování povolenou pouze na vyznačených parkovištích“. U dotčených správních deliktů neuplynula prekluzivní lhůta dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu.
15. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou společnou pro oba projednávané skutky, a to otázkou nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Otázkou, kam až vedou „nezbytné kroky“ ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 32, přičemž na uvedenou otázku odpověděl po podrobné interpretaci právní úpravy a shrnutí dosavadní

judikatury (viz odst. 15 až 17), že „moc daleko ne“. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, na nějž rozsudek č. j. 1 As 237/2015 – 32 odkazuje, Nejvyšší správní soud uvedl: „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. [...] Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

16. Krajský soud proto musel vyhodnotit, zda doručení výzvy k podání vysvětlení osobě, jež měla mít vozidlo zapůjčeno, navíc jako právnická osoba (skutek č. 1) nebo skutečnost, že správní orgán uvedené osobě označené provozovatelem za přestupce výzvu ani nezašle, neboť v jiných u správního orgánu vedených časově navazujících řízeních se této osobě nedaří doručovat (skutek č. 2), může být důvodem pro odložení věci. Nejvyšší správní soud v obdobných věcech seznal, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, např.

- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření za situace, kdy provozovatel vozidla označil za jeho řidiče osobu, která krátce po spáchání přestupku zemřela, přičemž bylo zjištěno, že se jednalo o osobu, která s ohledem na závažnost svého zdravotního stavu nebyla způsobilá vozidlo řídit (rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40);

- pokud provozovatel vozidla označil za jeho řidiče pana P. K., jakožto osobu správním úřadům i soudům známou pro častá obstrukční jednání v řízeních o dopravních přestupcích, tudíž se správní orgán ani nepokoušel danou osobu kontaktovat (již výše citovaný rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a dále rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30);

- pokud by správní orgán nebral za relevantní indicii vedoucí ke zjištění totožnosti řidiče vozidla oznámení osoby, která se opakovaně dobrovolně nahlásí jako řidič vozidla, avšak následně v řízení o přestupku tuto skutečnost popírá (rozsudek ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45);

- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření za situace, kdy provozovatel vozidla označil za jeho řidiče osobu, která výslovně odmítla podat ve věci vysvětlení (rozsudek ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32);

- pokud správní orgán neprováděl žádné další šetření poté, co se pokusil doručit provozovatelem označenému řidiči předvolání k podání vysvětlení, které se nezdařilo, neboť se jednalo o doručování na adresu do zahraničí, odkud se zásilka vrátila s tím, že adresát je neznámý (rozsudky ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, a ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).

17. Přestože je tedy pojem „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“ posuzován Nejvyšším správním soudem poměrně benevolentně, je dle názoru krajského soudu nutné, aby ono „činění nezbytných kroků“ nebylo pouhou formální činností, jež má sloužit k překonání překážky bránící možnosti zahájit řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu. Ve výše uváděných příkladech z judikatury Nejvyššího správního soudu se vždy poté, co provozovatel vozidla na výzvu správního orgánu označil určitou osobu za řidiče svého vozidla v době spáchání přestupku, objevila určitá okolnost, jež sama o sobě vyloučila pravděpodobnost, že se jedná o pravdivé tvrzení, popř. okolnost, která nastala při doručování zásilky obsahující předvolání k podání vysvětlení označenému řidiči vozidla, jež neumožnila správnímu orgánu učinit závěr o tom, že přestupek mohla vskutku spáchat provozovatelem označená osoba. Provádění dalšího šetření by v takových případech již bylo možné označit za rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, jdoucí nad rámec zákonných povinností správního orgánu a proti účelu předmětné právní úpravy ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46.
18. V předmětné právní věci krajský soud dospěl k závěru, že ve vztahu k oběma skutkům postupoval správní orgán prvního stupně správně a učinil skutečně nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku. Ve vztahu ke skutku č. 1 totiž správní orgán prvního stupně zaslal po sdělení žalobce, že vozidlo mělo být zapůjčeno právnické osobě N&F Marketing Division South, s. r. o., této osobě výzvu k podání vysvětlení, na kterou uvedená osoba, ač jí byla výzva řádně doručena (tím, že se oprávněná osoba přihlásila do datové schránky společnosti), nikterak nereagovala. Krajský soud má za to, že další šetření, spočívající v opakovaných výzvách této osobě či žalobci by již překračovalo rámec nezbytných kroků, k nimž je správní orgán povinen. Ve vztahu ke skutku č. 2 považuje krajský soud za podstatné, že osobou označenou za řidiče přestupku byl L. Y., nar. X., bytem P. 15, P. 1. Z šetření správního orgánu totiž vyplynulo, že u téhož správního orgánu byly uvedené osobě na adresu P. 15, P. 1 doručovány dne 9. 1. 2015 a 28. 4. 2015 zásilky, které se vrátily jako nedoručené, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý, nadto, ze sdělení PČR – odboru cizinecké policie bylo zjištěno, že uvedená osoba není evidována jako cizinec k žádnému pobytu na území ČR a dne 18. 11. 2011 měla vycestovat z území ČR. Za této situace lze přisvědčit žalovanému, že jednání žalobce spočívající v označení uvedené osoby jako řidiče předmětného vozidla je obstrukční; krajský soud zde postupoval v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu uvedené výše (označený řidič je cizincem, výzva se opětovně vrátila jako nedoručená z důvodu neznámého adresáta). Lze tedy uzavřít, že správní orgán prvního stupně a shodně s ním žalovaný správně posoudili rozsah nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku.
19. Krajský soud přisvědčuje žalovanému k námitkám žalobce stran neprokázání spáchání vytýkaného jednání, že porušení pravidel silničního provozu stáním vozidla v působnosti dopravního značení je ze správních spisů zcela zjevné, zejména pak z přiložené fotodokumentace, resp. v případě skutku č. 1 také mapou zóny s regulací statické dopravy. Správní orgán podle krajského soudu postupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, když zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí.
20. Jako nedůvodnou posoudil krajský soud také námitku uplynutí prekluzivní lhůty (žalobcem namítaného „promlčení“). Žalovaný zcela správně v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění v době spáchání

vytýkaných jednání, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. V projednávané věci tak nemohlo k uplynutí prekluzivní lhůty dojít.

21. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobu důvodnou neshledal, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem III. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. července 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu